

ÖMER HÜDÂYÎ BABA (1237-1321 H/1821-1905) -8-

(...dünden devam)

Yine bir gün, Şeyhin hizmetkârı, üç yaşına girmiş olan bir danayı nahıra katmış ise de dana kaçarak köylünün yeşil ekinine girmiş; ekin sahibi de taş atarak hayvanın ayağını kırmış. Bunun üzerine Hz. Şeyh adı geçen danayı kestirip köy halkıyla beraber dananın ayağını kıran kişiyi de çağırıp güzel bir ziyafet vermiş. Yemek esnasında şaka yollu: “Siz duâ edin bu adama, yoksa bu ziyafet olmazdı” deyince hemen dananın ayağını kıran kişi kalkarak kusurunun affını dilemiş ve Şeyhe intisabetmiş, haline göre de feyiz almıştır. Bu zat, Hz. Şeyhin vefatından sonra “Ben dananın ayağını kırdığım zaman yanımda hiç kimse yoktu (bir gören olmadı) meğer Hz. Şeyh görüyormuş” diyerek daima söyler ve ağlardı.

Bir gün bir kişi Hz. Şeyhi ziyarete geldi, merkebin ahıra koyup Şeyhi ziyaret için dergâha çıktı. O sırada merkep ahırdan çıkıp gitmiş. Ziyaretçi, ziyaretten sonra gittiği ahırda merkebi bulamadı. Çevreyi araştırdı, merkebin kaybolduğu anlaşılmıca durumu Cenabı Şeyhe bildirdi. Şeyh Hazretleri buyurdu ki: “Sabret, hayvan otlamaya gitmiştir, kaybolmaz.” Ziyaretçi adam ise “Efendim her tarafı aradım, bulamadım. Herhalde kayboldu” deyince Cenabı Şeyh buyurdu ki:

– Ahırda bulunan bizim merkeple senin merkebin değeri ne derecedir (hangisi daha değerlidir)?

Adam:

– Efendim benim merkebim avaradır, ahırdaki hayvanın fiyatı yüksektir dedi.

Şeyh buyurdu ki:

– Madem ki bu merkep daha iyidir, senin merkebin yerine bu merkebi götürünüz.

Adam da hiç tereddüdetmeden merkebi alıp gitti. Ve yolda kendi hayvanının otlamakta olduğunu görünce Cenabı Şeyhin hayvanını getirip teslim etti ve özür dileyerek gitti.

Bu vakayı anlatmaktan gayem, devletli veliler sultanının dünyaya ait işler için asla darlanmaz, dünyanın varına sevinmez, yoğuna üzülmez, böyle şeylerle gönül aynasına toz konmaz olduğunu belirtmektir.

(devamı yarın..)